

Kız ve Küçük Alpaka

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Alpaka

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak, güneşli bir sabahta Maya, hayvan barınağına seke seke girdi. Küçük beyaz papatyalı sarı elbisesi dizlerinin etrafında dönüyordu. İçi havuç ve özel bir fırçayla dolu küçük yeşil bir sırt çantası taşıyordu. Maya hayvanları severdi ve her biriyle tanışmak için sabırsızlanıyordu. Barınak yumuşak sesler ve sıcak kokularla doluydu ve Maya göğsünde mutlu bir kıpırtı hissetti.

Maya, uykulu keçilerin olduđu bir ağılın ve suyun sıçradığı bir ördek göletinin yanından geçti. Sonra çimenli bir çayırda tek başına duran küçük, tüylü bir alpaka gördü. Alpakanın krem beyazı yünü ve bir gözünün üzerinde karamel rengi bir lekesi vardı. Boynunda küçük pirinç bir etiketi olan kırmızı örgülü bir tasma vardı. Maya gülümsedi ve bir adım yaklaştı, ama alpaka geri çekildi.

Maya hemen durdu. Öğretmeninin söylediklerini hatırladı: hayvanların kendini güvende hissetmek için zamana ihtiyacı vardır. Bu yüzden çömeldi ve hiç kıpırdamadan durdu. 'Merhaba, küçük alpaka,' diye fısıldadı yumuşacık. 'Ben Maya. Sana zarar vermeyeceğim.' Alpaka ona kocaman kara gözlerle baktı. Uzun kulakları seğirdi ve küçük, tedirgin bir mırıltı çıkardı.

Maya daha fazla yaklaşmadı. Sadece çimenlerin üzerinde sessizce oturup bekledi. Bir süre sonra alpaka küçük bir adım attı. Sonra bir tane daha. Maya nefesini tuttu. Alpakanın kulaklarının hâlâ dimdik ve sivri olduğunu fark etti. Bu, henüz rahat olmadığı anlamına geliyordu. Bu yüzden Maya sabırla bekledi ve sıradaki adımı alpakaya bıraktı.

Maya her gn barınaęa geri geldi. Her zaman yavař hareket ediyor ve yumuřak, nazık bir sesle konuřuyordu. İřaretlerini ğrenmek iin alpakayı dikkatle izliyordu. Alpakanın kulakları gevseyip biraz sarktıęında, sakin olduęunu anlıyordu. Hafife mırıldandıęında, keyfinin yerinde olduęunu anlıyordu. Maya, duyguların dedektifi gibi her kk deęiřime dikkat ediyordu.

Bir öğleden sonra Maya bir avuç taze yeşil ot getirdi. Çömeldi ve avucunu açarak otu uzattı. 'Biraz ister misin?' diye sordu yumuşacık. Alpaka havayı kokladı. Burnu kıpırdadı. Sonra yavaşça bir adım attı ve otu elinden kemirdi. Maya içinde sıcak bir parıltı hissetti. Alpanın kulakları gevşemiş, gözleri yumuşamıştı.

Ertesi gün Maya özel fırçasını getirdi. Çimenlere oturdu ve alpakayı kendisine gelmesine izin verdi. Alpaka yaklaştığında, tüylü sırtını nazikçe fırçaladı. Alpaka alçak, mutlu bir sesle mırıldandı. 'Bunu seviyorsun, değil mi?' diye fısıldadı Maya. Alpakanın kulakları sarktı ve gözleri yarı kapandı. Maya bunun iyi bir işaret olduğunu biliyordu. Hiç acele etmeden, yavaşça ve yumuşakça fırçaladı.

Maya her gün daha fazla rahatlık işareti öğrendi. Alpakanın kuyruğu gevşek ve başı yüksekte olduğunda, kendini güvende hissediyordu. Mırıldanıp eline yaslandığında, daha fazla sevgi istiyordu. Ama kulakları geriye yattığında ve uzaklaştığında, Maya ona alan tanıyordu. Hiçbir şeyi zorlamadı. 'Patron sensin,' dedi gülümseyerek alpakaya. 'Hazır olana kadar bekleyeceğim.'

Rüzgârlı bir öğleden sonra yüksek bir ses alpakayı ürküttü. Çayırın uzak tarafına koştu ve titreyerek durdu. Maya peşinden koşmadı. Çimenlere oturdu ve sessizce bekledi. 'Sorun yok,' diye seslendi yumuşacık. 'Rüzgâr sadece şakacılık yapıyor.' Birkaç dakika sonra alpaka ona baktı. Kulakları hâlâ gergindi, ama ona doğru küçük bir adım attı.

Maya sakin ve sabırlı kaldı. Nazik bir melodi mırıldandı ve küçük bir havuç uzattı. Alpakanın kulakları yavaşça gevşedi. Adım adım yaklaştı, ta ki tam yanına gelene kadar. Maya elini uzatmadı. Kararı alpakaya bıraktı. Alpaka elini kokladı, sonra havucu kemirdi. Bedeni gevşedi ve yumuşak, mutlu bir mırıltı çıkardı.

O günden sonra alpaka Maya'ya tamamen güvendi. Yaklaşıp başını dayıyor ve tüylü başını omzuna koyuyordu. Maya sakin ve mutlu hissetti. Küçük alpakanın güvenini nazik ve sabırlı olarak kazanmıştı. 'Sen benim arkadaşısın, Biber,' diye fısıldadı. Alpakaya, biber lekesine benzeyen küçük kahverengi lekesinden dolayı Biber adını vermişti. Alpaka da onaylarcasına mırıldandı.

Maya ve Biber her güneşli günü birlikte geçirdi. Çayırda yürüdüler ve Biber, tüylü bir gölge gibi Maya'yı takip etti. Maya, güvenin yavaşça, nezaket ve sessiz özenle inşa edildiğini öğrendi. Biber'in işaretlerini dinlediği için kendisiyle gurur duydu. Biber de Maya'nın onu her zaman güvende ve rahat tutacağını biliyor gibiydi.

Bir gün barnaktaki yeni bir gönüllü, Maya'ya Biber ile nasıl arkadaş olduğunu sordu. Maya gülümsedi ve şöyle dedi: 'Yavaş hareket etmeli ve yumuşak konuşmalısın. Kulakları izle ve mırıltıyı dinle. Biber'in kulakları gevşek olduğunda mutludur. Yattığında ona alan tanı.' Gönüllü başını salladı ve Maya ona eliyle nasıl ot uzatacağını gösterdi.

Maya göğsünde sıcak, sakin bir duygunun yayıldığını hissetti. Bir hayvanla dostluğun zaman ve sabır gerektirdiğini öğrenmişti. Biber yanağını okşadı ve sanki teşekkür eder gibi hafifçe mırıldandı. Maya en iyi dostlukların güven ve nazik özen üzerine kurulduğunu biliyordu. Biber'e nazikçe sarıldı ve her gün ziyaret edeceğine söz verdi.

Güneş batmaya başlarken Maya, Biber'e veda etti. 'Yarın görüşürüz, küçük dostum,' diye fısıldadı. Biber mırıldandı ve onun gidişini izledi. Maya mutlu bir kalple eve yürüdü. Küçük alpakinin güvenini kazandığını biliyordu ve bu onu sakin ve gururlu hissettiriyordu. Geri dönüp Biber'in gevşek kulaklarını ve yumuşak mırıltısını yeniden görmek için sabırsızlanıyordu.

O gece Maya defterine Biber'in bir resmini çizdi. 'Dostluk bir bahçe gibidir. Sabır ve nezaketle büyür,' diye yazdı. Yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı, tüylü küçük alpakayı ve onların nazık dostluğunu hayal etti. Barınak ona özel bir armağan vermişti: gerçek bir dostun huzuru.